

gammeldags Klinke, fandt omsider ud af, hvorledes Døren skulde aabnes, og traadte ind i Husets lille Forstue, hvor der imidlertid var saa mørkt, at han ikke kunde se en Haand for sig. I den Hensigt at hidkalde en eller anden af Beboerne rømmede han sig kraftig et Par Gange.

Saa aabnedes Døren til Stuelejligheden, hvor der boede en yngre Skibstømmerfamilje. Over et glatkæmmet Hoved, der tilhørte en Kone, som kiggede frem med et Barn ved Brystet, strømmede Lampelyset ud imod den Fremmede og udskar af Mørket et ungt, langt og blegt Ansigt med rødkantede Øjne og smaa Bakkenbarter under Ørene.

„Er det ikke her, Hr. Sidenius bor?“ spurgte han uden forudgaaende Hilsen.

„Jo — han bor derinde i Bagstuen. Men han er ikke hjemme.“

„Ja saa! . . . Det er maaske hans Værtinde, jeg taler med?“

„Nej. Han bor hos Olufsens deroppe paa Salen . . . Jeg skal kalde af Madammen.“

I det samme knagede den stejle Stigetrappe under vægtige Trin, og Madam Olufsen, der havde staaet og lyttet deroppe bag sin Dør, viste sig i Trappegabet med en lille Bliklampe i Haanden.

„Vilde den Herre tale med Hr. Sidenius?“ spurgte hun.

„Ja, — men han er nok ikke hjemme,“ svarede den Fremmede i en Tone, som vilde han gøre hende medansvarlig for, at han var gaaet forgæves. „Mener De, det kan nytte, at jeg venter paa ham?“

„Nej, det tror jeg ikke. Det er ikke saa længe, siden han gik.“

„Paa hvilken Tid af Dagen mener De, jeg bedst vil kunne træffe ham?“

„Ja, se han er nu ikke meget hjemme for Tiden. Men ellers tror jeg nok, han er sikrest at træffe i Mørkningen.“

„Tak. — Farvel.“

„Fra hvem skal jeg hilse?“ spurgte Madam Olufsen.

Men den Fremmede var allerede ude af Døren. Man hørte Lyden af hans taktfaste Skridt og Smækkene af Paraplyens Dupsko tabe sig ned ad Gaden.